

Arrest

**nr. 119 296 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juli 2013.

1.3. Op 8 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al-Zarqa, de Jordaanse nationaliteit te bezitten en een Arabisch soenniet te zijn. U hebt uw hele leven in Erbid gewoond. In 1997 huwde u met R.(...) en jullie hebben drie kinderen. U bent eigenaar van een kapsalon.

U en uw echtgenote hadden te kampen met huwelijksproblemen. Uw echtgenote had al vaker de echtelijke woonst verlaten doch na bemiddeling van de familie keerde ze steeds weer terug tot ze in oktober/november 2011 u definitief verliet. U gaf haar te kennen dat u een vrouw nodig had en dat u, zo ze niet zou terugkomen, met iemand anders zou huwen. Uw vrouw zei dat u maar naar eigen goeddunken moest handelen.

In de patisserie, gelegen naast uw kapsalon, die werd uitgebaat door uw vriend A.(...) en waar u soms wel eens insprong, leerde u een meisje, W.(...), kennen. U zei dat u haar aardig vond, u een moeilijke relatie had, getrouwd was en wilde scheiden, kinderen had en op zoek was naar een meisje om te huwen. Ze genoot van de aandacht die u haar schonk en jullie wisselden telefoonnummers uit.

Begin april 2012 bezochten uw moeder en uw zussen haar familie en vroegen de hand van W.(...). Een week later volgde een negatief antwoord omdat u nog steeds gehuwd was. Haar vader liet wel blijken dat de situatie mogelijks anders zou zijn eens u was gescheiden.

Op 14 mei 2012 werd u officieel uit de echt gescheiden en nam u terug contact op met de vader, die echter nog steeds weigerde uw aanzoek in overweging te nemen. U hield telefonisch contact met W.(...) en jullie ontmoetten mekaar nog een keer in een koffiешop. U opperde het idee dat jullie er samen een week tussenuit moesten gaan om haar familie dusdanig onder druk te zetten dat ze niet anders konden dan in te stemmen met een huwelijk.

Uw vriendin aarzelde aanvankelijk omdat ze bang was dat ze niet op de genade van haar familie zou kunnen rekenen, doch uiteindelijk, nadat u haar onder druk had gezet, stemde ze in.

Begin augustus 2012 verliet uw vriendin de ouderlijke woonst onder het mom dat ze op bezoek ging bij haar nicht en daar zou blijven slapen. Ze sliep er effectief één nacht waarna jullie beiden jullie intrek namen in een appartement in Erbid. Jullie begonnen in deze periode tevens een seksuele relatie. Na een week zei uw vriendin dat ze onmogelijk naar huis zou kunnen terugkeren daar ze door het huis te verlaten, haar ouders haar wel eens zouden kunnen doden. Andermaal zette u uw vriendin onder druk en er werd besloten dat ze vooreerst naar haar oom zou terugkeren. U kreeg nog een telefoontje van uw vriendin vanuit het huis van haar oom waarin ze u liet weten dat haar ouders op de hoogte waren. Hierna hebt u niets meer van haar vernomen.

De familie van W.(...) zou vervolgens uw familie gecontacteerd hebben en meegedeeld hebben dat jullie samen een week weg waren geweest en u W.(...) misbruikt had. U had intussen uw woning verlaten en uw intrek genomen bij kennissen. Er werden verzoeningspogingen opgestart, doch dit alles draaide op niets uit en uit vrees te zullen worden gedood besloot u Jordanië te verlaten. Ook vernam u in deze periode nog dat uw vriendin zwanger was en een miskraam had gehad.

Op 10 december 2012 hebt u Jordanië illegaal verlaten en bent u naar België gekomen, waar u op 17 december 2012 asiel hebt aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst blijkt u niet bepaald veel te weten over de vrouw met wie u wilde huwen. U gevraagd wanneer uw toekomstige geboren is, geeft u aan het niet precies te weten, maar dat ze 27 jaar oud is. Dat u niet bij machte bent haar geboortedatum te geven wekt toch wel enige verbazing. U gevraagd wat ze deed (implicerend of ze een beroep had), stelt u dat ze thuis was en geen werk had. Gepeild of ze geen werk had of dat ze niet mochten werken van haar familie, ontwijkt u het antwoord en stelt u dat men een universitair diploma moet hebben om te kunnen werken. Gezien dit geen valabel antwoord is, werd u de vraag andermaal gesteld en verklaart u nooit met haar over dit onderwerp te hebben gesproken. U gevraagd naar haar hobby's, antwoordt u dat ze van romantische muziek hield. Gevraagd welke hobby's ze nog had, geeft u aan haar daar niets over te hebben gevraagd. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat jullie beiden in een moeilijk periode zaten, u was in een echtscheiding verwickeld en uw vriendin had heel wat te stellen met haar ouders. Jullie hadden de kans niet hierover te spreken, zo stelt u. U gevraagd of u haar vriendinnen kent, moet u toegeven over hen niets te weten (cgvs p.6). Het feit dat u dusdanig vaag blijft over elementen die de directe leefwereld van uw vriendin betreffen kan bezwaarlijk overtuigen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u beweerde relatie. Uw vergoelijking dat jullie niet de kans kregen hierover te spreken kan totaal niet overtuigen, daar u haar quasi onmiddellijk had laten weten met haar te willen huwen waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat jullie mekaar beter wilden leren kennen en dergelijke onderwerpen wel

degelijk ter sprake zouden zijn gekomen, te meer jullie dan ook nog eens een week samen, als geliefden, op een appartement zouden hebben doorgebracht (cgvs p.3-5).

Verder ontbeert ook uw manier van handelen elke geloofwaardigheid. U stelt uw vriendin onder druk te hebben gezet om er samen met u gedurende een week van door te gaan. Ze was aanvankelijk immers niet geneigd om dit te doen. Gevraagd wat er haar tegenhield, stelt u dat ze bang was en er binnen jullie gemeenschap geen genade is. U gevraagd wat er met uw vriendin zou kunnen gebeuren stelde u dat ze, zo haar familie niet met een huwelijk zou instemmen, wel eens gedood zou kunnen worden. U voegde hier nog aan toe dat uw vriendin bang was voor een seksuele relatie en de daaruit volgende consequenties. U vervolgt door te stellen dat het verlaten van de ouderlijke woning, implicerend dat ze dit zonder toestemming van de ouders zou hebben gedaan, een groot probleem is dat niet valt op te lossen. Gezien deze door u geschetste context kan het op zich al bezwaarlijk overtuigen dat u uw vriendin tot een dergelijke stap zou hebben kunnen overhalen daar ze zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de mogelijke risico's die hieraan verbonden waren (cgvs p.5-6).

Gezien deze door u geschetste gang van zaken werd u logischerwijze gevraagd waarom jullie een dusdanig risico hebben genomen daar een dergelijke mogelijkheid toch door jullie hoofd moet hebben gespeeld, komt u niet verder dan te zeggen spijt te hebben gehad dat u haar onder druk heeft gezet, maar dat u koppig was, wilde huwen en jullie beiden een zwak moment hadden. Gezien de omvang van de consequenties kunnen uw verklaringen, en dat hoeft geen betoog, dan ook totaal niet overtuigen en ontberen ze elke geloofwaardigheid. Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door volgende vaststelling. U gevraagd of jullie hadden gesproken over mogelijke alternatieven mochten haar ouders niet met een huwelijk instemmen, stelt u dat jullie dat niet hebben gedaan, jullie zouden niet over 'de negatieve aspecten' hebben gesproken. Andermaal gevraagd waarom jullie dit hadden nagelaten, geeft u aan dat het de bedoeling was haar ouders onder druk te zetten, men normaliter rekening moet houden met de negatieve gevolgen maar dat jullie hier niet over zouden hebben gesproken, jullie wilden jullie zin doen (cgvs p.7).

Gezien deze toch wel zeer laconieke manier elke geloofwaardigheid ontbeert, werd u andermaal de vraag gesteld en geeft u het toch wel zeer verbazingwekkende antwoord 'eigenlijk is dat meer een gevoel voor een vrouw om aan negatieve dingen te denken, ik als man moet niet zoveel aandacht schenken aan negatieve consequenties en ik zei haar dat ze zich geen zorgen moest maken' (cgvs p.7). Zoals al verschillende keren werd vastgesteld ontbeert uw handelswijze iedere overtuigingskracht en geloofwaardigheid.

Ook de vaststelling dat uw vriendin na een week gewoon naar haar oom terugkeert en u haar als boodschap meegaf dat ze alle verantwoordelijkheid op u mocht afschuiven onderstreept andermaal de ongeloofwaardigheid en het onlogische karakter van uw verklaringen. U geconfronteerd met het risico dat uw vriendin liep, antwoordt u dat uw vriendin weende en bezorgd was, maar dat u haar voorhield dat haar ouders onder druk moesten worden gezet maar de consequenties effectief niet te voorspellen waren, waardoor u duidelijk laat blijken zich er wel terdege van bewust te zijn geweest dat dit alles wel eens nefast zou kunnen aflopen en het feit dat u uw vriendin alleen terugstuurde kan dan ook niet overtuigen (cgvs p.7).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat het gegeven dat u uw vriendin eerst een nacht bij haar oom liet doorbrengen alvorens een week met u te spenderen alle logica ontbeert. U stelt immers dat het doel van jullie opzet was om samen een week door te brengen om zo haar ouders onder druk te zetten om met een huwelijk in te stemmen waardoor deze nacht bij de oom totaal overbodig is. U hier dan ook op gewezen, geeft u het totaal onzinnige antwoord 'het is de enige plek waar het meisje naar toe kan omdat ze bevriend was met de dochter', wat geen verklaring biedt voor deze handelswijze (cgvs p.8).

U gevraagd of u heden nieuws hebt van uw vriendin, antwoordt u totaal naast de kwestie dat de tussenpersonen (u verwijst hiermee naar de poging tot verzoening) de familie onder druk moesten zetten zodat jullie konden trouwen. Erop gewezen dat u niet antwoordt, moet u toegeven geen nieuws te hebben. U gevraagd welke concrete stappen u in dezer hebt ondernomen, stelt u niemand van haar familie te kennen en u kon haar ouders niet bellen. Nogmaals gepeild welke stappen u had ondernomen, antwoordt u andermaal 'het is moeilijk want ik kon haar ouders niet bellen. Nogmaals gevraagd wat u nu concreet ondernomen hebt, stelt u niets te hebben gedaan (cgvs p.8-9). Mocht er ook maar enig geloof worden gehecht aan deze door u beweerde liefdesrelatie kan er vanuit worden gegaan dat u hemel en aarde zou hebben bewogen nieuws over uw geliefde te vergaren, een gegeven dat op zijn zachtst gezegd niet blijkt uit uw verklaringen. Uw plotse bewering op het einde van het gehoor dat u tijdens uw verblijf in Jordanië nog vernomen hebt dat uw vriendin intussen een miskraam zou hebben gehad kan dan ook gezien bovenstaande niet overtuigen. U dan ook gevraagd waarom u zulks niet eerder hebt verteld, antwoordt u dat de ambtenaar van het CGVS u de kans niet heeft gegeven, een antwoord dat andermaal niet kan overtuigen gezien u verschillende keren de vraag werd gesteld naar haar situatie (CGVS p.10).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: vooreerst uw identiteitskaart. Uw identiteit staat hier niet ter discussie. Verder legt u een document neer waaruit moet blijken dat er een poging tot verzoening heeft plaatsgevonden. Dient opgemerkt dat een dergelijk stuk enkel waarde heeft ter staving van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Wat betreft de door u neergelegde echtscheidingsakte betreft dient opgemerkt dat uw scheiding op zich hier niet wordt betwist. Deze documenten zijn dan ook niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet bepaald veel blijkt te weten over de vrouw met wie hij wilde huwen, zoals wordt toegelicht, (ii) het, gezien de door hem geschetste context, bezwaarlijk kan overtuigen dat hij zijn vriendin heeft kunnen overhalen om er samen met hem gedurende een week van door te gaan daar ze zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de mogelijke risico's die hieraan verbonden waren, (iii) hij geen valabele verklaring geeft waarom zij een dusdanig risico hebben genomen en zijn bewering dat zij zelfs niet over de mogelijke negatieve gevolgen hebben gesproken en zijn gewoon hun zin wilden doen elke geloofwaardigheid ontbeert, (iv) ook de vaststelling dat zijn vriendin na een week gewoon naar haar oom terugkeert en hij haar als boodschap meegaf dat ze alle verantwoordelijkheid op hem mocht afschuiven andermaal de ongeloofwaardigheid en het onlogische karakter van zijn verklaringen onderstreept, temeer hij zich er wel terdege bewust van was dat dit alles wel eens nefast zou kunnen aflopen, (v) het gegeven dat hij zijn vriendin eerst een nacht bij haar oom liet doorbrengen alvorens een week met hem te spenderen alle logica ontbeert gelet op zijn verklaringen dat het doel van hun opzet was om samen een week door te brengen om zo haar ouders onder druk te zetten om met een huwelijk in te stemmen, waardoor deze nacht bij de oom totaal overbodig is, (vi) hij thans geen nieuws heeft van zijn vriendin terwijl er, mocht er ook maar enig geloof worden gehecht aan deze door hem beweerde liefdesrelatie, vanuit kan worden gegaan dat hij hemel en aarde zou hebben bewogen om nieuws over zijn geliefde te vergaren, hetgeen niet blijkt uit zijn verklaringen en (vii) de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.3. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag, onwaarschijnlijk en weinig doorleefd zijn dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees door de familie van zijn vriendin W. te worden gedood.

2.4.1. Daargelaten de beperkte kennis die verzoeker tentoonspreidt over zijn vriendin waarmee hij wilde trouwen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet kan overtuigen dat verzoeker zijn vriendin zou hebben kunnen overhalen om er samen met hem gedurende een week van door te gaan daar ze zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de mogelijke risico's die hieraan verbonden waren.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij stelt dat hij op het idee kwam om samen weg te gaan om alzo haar ouders onder druk te zetten. Er was evenwel geen intentie om een volle week weg te gaan, reden waarom hij W. kon overtuigen, aldus verzoeker. Naargelang de tijd verstreek en W. inderdaad een volle week weg was durfde zij niet meer terug te gaan naar haar familie uit angst vermoord te worden. Verzoeker voert aan dat er in Jordanië veel mensen zijn die dit risico nemen omdat men elkaar graag ziet en hoopt om toch samen een leven te kunnen opbouwen. Op die manier kan men zich verzetten tegen de heersende cultuur. Verzoeker stelt dat ook hij dit wilde doen. Hij wilde zijn verdere leven met W. delen doch stootte op de afkeur van haar familie. Er was volgens verzoeker maar één oplossing en dat was haar ouders onder druk proberen te zetten. Hij kende immers andere mannen die hun probleem ook op die manier hadden opgelost en hij hoopte dat dit bij hem ook ging werken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers beweringen in het verzoekschrift als zou het aanvankelijk niet de bedoeling zijn geweest om een ganse week weg te gaan en dat hij zijn vriendin W. kon overtuigen omdat er was afgesproken om maar eventjes weg te gaan doch van de eerste dag de tweede kwam enzovoort, volledig haaks staan op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker immers verklaarde als volgt: *“Ik kwam op het idee om samen te gaan voor een week, dat ze bij mij komt voor een week en we zo haar ouders onder druk zouden zetten, de familie moet die schaamte bedekken door akkoord te zijn met ons huwelijk. (...) CG: Waarom heeft ze uiteindelijk toegezegd? AZ: Uiteindelijk hebben we met elkaar gesproken en ik zei dat ze ook een voorstel kon doen om tot een oplossing te komen want ik was ook gescheiden, ik wou nu met haar trouwen. CG: Heb ik goed begrepen als ik zeg dat ze met u meeging omdat er geen andere oplossing was? AZ: Ja, zo is het, ik heb haar onder druk gezet. (...) CG: Maar waarom dan een week en niet gewoon een dag? AZ: Eén dag is niet genoeg om de familie onder druk te zetten. Ze weten dat ze met een man was en dan wordt de eer van de familie beschadigd.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 7).

Dergelijk handelen valt niet te verklaren binnen de Jordaanse context en de aldaar heersende normen, gebruiken en tradities, waar de eer van de familie een centrale plaats inneemt. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, moeten verzoeker en zijn vriendin zich maar al te bewust zijn geweest van de risico's die hun manier van handelen inhield. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens duidelijk dat hij en zijn vriendin hiervan wel degelijk op de hoogte waren. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat zijn vriendin aanvankelijk niet akkoord ging, dat ze bang was, dat er binnen hun gemeenschap geen genade is, dat zijn vriendin gedood zou kunnen worden indien haar familie toch niet met een huwelijk zou instemmen, dat zijn vriendin bang was voor een seksuele relatie en de daaruit volgende consequenties, dat het verlaten van de ouderlijke woning op zich al een groot probleem is en dat het niet valt op te lossen als het meisje dan een paar dagen weg blijft (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Dat verzoeker en zijn vriendin ervan overtuigd waren dat zij de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen door er samen een week tussenuit te gaan en een seksuele relatie aan te gaan en zij zelfs niet hebben gesproken over de mogelijke negatieve gevolgen of mogelijke alternatieven indien haar ouders toch niet akkoord zouden gaan met een huwelijk (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7), kan dan ook niet ernstig worden genomen. De Raad acht het totaal ondenkbaar dat verzoeker en zijn vriendin, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, waarbij zij zichzelf bewust in een uiterst gevaarlijke positie plaatsten. De ongefundeerde beweringen in het verzoekschrift dat er in Jordanië veel mensen zijn die dit risico nemen omdat men elkaar graag ziet en hoopt om toch samen een leven te kunnen opbouwen en dat verzoeker andere mannen kende die hun probleem ook op die manier hadden opgelost en hij gehoopt had dat dit bij hem ook ging werken – beweringen welke overigens haaks staan op verzoekers eerdere verklaringen dat vertrek uit de ouderlijke woning een crimineel feit is, dat zijn vriendin daarom niet terug kon en er geen twijfel bestond dat zij gedood kon

worden door haar ouders (administratief dossier, stuk 5, p. 6) – vermogen dan ook niet afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande overwegingen.

Gelet op de door verzoeker geschetste context, waarin het gedrag van verzoekers vriendin onaanvaardbaar was, de consequenties onvoorspelbaar waren en zijn mogelijks gedood kon worden door haar ouders (administratief dossier, stuk 5, p. 5-7), tart het dan ook iedere verbeelding dat verzoeker haar na een week alleen laat terugkeren naar haar oom en hij haar als boodschap meegaf dat ze alle verantwoordelijkheid op hem mocht afschuiven (administratief dossier, stuk 5, p. 7). De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker nog steeds hoopte dat hij aanvaard zou worden, dat hij W. daarom heeft opgedragen om terug te gaan naar de familie en dat hij niet samen met haar was gevlucht indien hij geweten had dat het zo slecht zou aflopen, is allerm minst logisch en kan gelet op het geheel van wat voorafgaat geenszins ernstig worden genomen. Ook het betoog dat het logisch was dat zijn vriendin naar haar oom ging daar deze haar waarschijnlijk zal geslagen hebben maar de oom nooit zo hard zou zijn als de vader en verzoeker bijna zeker was dat W.'s oom langs moederszijde haar niet zou vermoorden, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Er kan immers bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoeksters vriendin 'veilig' zou zijn bij haar oom, die haar blijkens verzoekers uitdrukkelijke verklaringen waarschijnlijk zal geslagen hebben en waar zij tevens blootgesteld werd aan de toorn van haar ouders. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat W.'s ouders haar onmiddellijk zouden komen ophalen eens zij weten dat hun dochter terecht is. In zoverre verzoeker nog poogt zijn verklaringen in dit verband alsnog geloofwaardig te laten schijnen, stellende dat het meest logische is dat ze eerst hem zouden komen zoeken en daarna afrekenen met W. daar in het omgekeerde geval de familie zou uitgelachen worden omdat ze eerst de zwakkere (de vrouw) vermoorden en de sterke (de man) laten leven, bezondigt hij zich andermaal aan loutere ongefundeerde beweringen die niet van dien aard zijn dat ze kunnen verklaren waarom hij zijn vriendin haar mogelijke dood tegemoet stuurde.

2.4.3. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat hij geen informatie kon geven over het verdere lot van zijn vriendin. De stelling in het verzoekschrift dat hij wel degelijk hemel en aarde heeft bewogen om toch maar enige informatie over zijn vriendin te bekomen, valt niet te rijmen met verzoekers gezegden tijdens zijn gehoor, waar hij verklaarde dat zijn vriendin hem nog eenmaal heeft gebeld nadat ze is teruggedaan naar haar oom en dat hijzelf nog tevergeefs geprobeerd heeft om haar terug te bellen. Aan verzoeker werd meermaals gevraagd welke concrete stappen hij verder heeft ondernomen om info over zijn vriendin te vergaren, waarop slechts uitspraken volgden als *“ik ken niemand van haar familie, enkel haar nichtje die 1 of 2 keer opnam en ik had haar nummer niet”*, *“Het is moeilijk want ik kon haar ouders niet bellen”*, *“Ik kon haar familie niet contacteren”*, *“Ik kon niet weten wat mogelijk was of niet”*, *“Het is zo dat haar oom woont in haqama en haar ouders elders, hoe kan ik naar daar gaan om navraag te doen. Ik kan dat zelf niet doen”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Uit deze verklaringen kan allerm minst blijken dat verzoeker alles in het werk zou hebben gesteld om nieuws omtrent de situatie van zijn vriendin te bekomen. Aangezien aan verzoeker verschillende keren de vraag werd gesteld naar de situatie van zijn vriendin en hij hierop geen zinnig antwoord wist te formuleren doch veelal totaal naast de kwestie antwoordde, kan verzoekers plotse bewering op het einde van het gehoor dat hij tijdens zijn verblijf in Jordanië nog vernomen heeft dat zijn vriendin intussen een miskraam zou hebben gehad dan ook niet meer overtuigend worden geacht. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog poneert dat het niet mogelijk is om enige informatie over zijn vriendin te bekomen omdat zij opgesloten is bij haar oom langs moederszijde, kan de Raad slechts vaststellen dat deze post-factum bewering niet de minste steun vindt in het administratief dossier en niet te rijmen valt met verzoekers verklaring aan het einde van het gehoor dat hij echt zou willen weten of zijn vriendin nog in leven is want dat hij heel depressief is (administratief dossier, stuk 5, p. 10), uitspraak waaruit eens te meer blijkt dat hij over niet de minste informatie over haar lot beschikt.

2.4.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Het motief van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het gegeven dat verzoeker zijn vriendin eerst een nacht bij haar oom liet doorbrengen alvorens een week met hem te spenderen alle logica ontbeert gelet op zijn verklaringen dat het doel van hun opzet was om samen een week door te brengen om zo haar ouders onder druk te zetten om met een huwelijk in te stemmen, waardoor deze nacht bij de oom totaal overbodig is, is overtollig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het

administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Hij blijft immers steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een ernstig verweer kan worden genoemd en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch zijn voorgehouden vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.6. In voorliggend verzoekschrift wordt niet het minste verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS